

Și totuși

Agafia

Suntem bătrâni iubirea mea senină
am început să ne ascundem în noi
adulmecând aromele eternității
în netulburata mișcare a lumii
nu de moarte mi-e frică
neputincioasă sunt să-mi frâng durerea
să rabd cum trupul îmi curge-n ea
urmele ce le-am lăsat
se destramă încet în uitare
trec pași și nu ne aud
înțepeniți undeva la o barieră
sub aripa perenelor amintiri
pășim înapoi
se desface inima-n amare primăveri
înșelătoare liniștite ape
își poartă tumultu-n adâncuri
coborâm pe un drum întunecat
și totuși în suflet răsună fântâni
nesecate dorințe
totul încape aici înăuntru,
lasă-mă să-mi scald tristețea
în tristețea ta la capătul amurgului
să răsărim într-un zâmbet
cu disperarea sortită de lacrima uitării
să adunăm din clipele rămase bucurie